

Úvodní slovo

Vážené kolegyně,
vážení kolegové,

nemohu jinak než se ještě jednou ohlédnout za stým výročím založení naší ochranné organizace. 100 let OSA již zaznělo mnohokrát, ale některé souvislosti mi vytanuly na mysli až na galavečeru 9. října v Hudebním divadle Karlín – právě v den, kdy byl OSA v roce 1919 založen. Program byl koncipován jako připomínka signifikantní tvorby českých skladatelů, řazených po jednotlivých dekadách. Od Karla Hašlera až po skladby bratrů Ormů nebo Oskara Petra v podání Davida Kollera. To vše proložené díly vážné hudby. Vše výborně doprovodil Epoque Orchestra pod vedením Jana Kučery. Životní zkušenost mě naučila jednu věc. Když nemůžu chválit, mlčím, když je pochvala namístě, chválím dvakrát. Galavečer byl tím druhým případem. Důstojný, vyvážený a milý večer, skvěle a trefně glosovaný průvodním slovem Marka Ebena, který velmi dobře věděl, o čem mluví. Ostatně své vstupy si napsal sám. Můžu jen vyslovit poděkování i všem ostatním, kteří se na úspěšné prezentaci OSA podíleli. Ať už jsou to muzikanti, autoři, nebo členové představenstva a zaměstnanci, kteří na rozdíl od nás museli myslet na „všechno“. Záznam večera bude k vidění 13. 12. na ČT art. Ale zpátky k mému úvodu. Najednou bylo nad slunce jasnější, že příběh OSA není jen osudem jedné organizace, ale skládá se z příběhů tisíců skutečných lidí. Lidí, kteří s ním prožili dobré i zlé a jsou ochotni se za něj postavit. Společně jej vytvořili a nadále jej naplňují svou hudbou a svými činy

a jistě to budou dělat i do budoucna. Čím vlastně OSA prošel? Je tu sto let, vznikl za Masaryka, přežil Hitlera, Gottwalda, Husáka, normalizaci, sametovou revoluci a přežije i současnou vládu, dokud budou lidé zpívat a hudba se bude hrát. Dnes je samosprávnou organizací, která chrání autory z oblasti hudby na své náklady a vůči uživatelům uplatňuje jedny z nejnižších sazeb v EU. Co víc si může kdo přát? Kdyby to OSA nečinil, musel by autorské odměny vybírat stát na své náklady a vlastními silami. Musel by také zajistit dodržování zahraničních smluv, jinak bychom se dostali do pozice států, jako je Čína, Severní Korea nebo Papua-Nová Guinea. A co těch dalších sto let? Současné peripetie budou zapomenuty a další generace sdružené v našem spolku budou jistě dostatečně flexibilní, aby čelily novým výzvám, které jim budoucnost přinese.

Hotně štěstí a sil
do dalších 100 let přeje všem
váš
Luboš Andršt

Luboš Andršt